

אטיוד

שירים שבים אליך כמו מאמש,
עם גשם, עננים ושמש,
ענן אדם בשמי הים
יפה יותר מן האדם,
צוק נרפן ומנשק את מי הים
יפה יותר מן האדם,
אבל אדם שדמעותיו זולגות
אל מול הים
עמקה היא דמעתו
מיים.

אדם מול טבע. דמעה אחת מול ים רחב ידיים. רבקה באסמאן
בן־חיים לא מוותרת ובשיר הנפלא הזה מוכיחה שבכל טיפה יש
מה שיש בכל הים. לטיפת המים הזאת היא קוראת דמעה.

רוני סומק

איור רוני סומק

איתן גלס

*

החפושית שדהרה בשמי החמסין הבוזרים של השרון. הרטט שהמתין בריק
לרטט. שער נורדי כסה את שפתי הדבדבן של אורפיאוס הצעיר. השקיעות הבארביות,
הרקודים על שלחנות הפאבים, רקמות צמודות מזעה, הזרועות האוחזות ברבועי הצלעות
המתנשמות על אופנועי הגולשים עם שער הדבש הגלי השרוף בקרני החמה לאור הירח.
אורידיקה לא סובכה את ראשו עדין.
גוף הסירונית הפרוע שלה עבר באפולולית על התפצלויות טפות השירה
הבוררות של העור המנקד יהלומים. עורו רו־אמבר, צודרית הלודר הרומאי עם עיני השיש
הריקות שלו, גוני האפר של לבו, גלזורות האפר השקופות שבשפתיו. הנשימות הגותיות
שצירה.
אז עדין לא עבר אורפיאוס האחר בחטף עם כף ידו על אצבעותיה הגרומות הארכות. על הטבעת
המפסלת בערב שהוא בכסתן הספרים. קולה לא רעד עדין. עיניה הכחלות
לא זהרו. לא נולד אבלה.
הנה היא,
מטפסת
עשרים שנים אחר כך,
חדש ימים לפני כן,
על סלם לנקות את מדפי הארון בחדר השנה, ידו של בעלה משתחלת תחת חצאיתה, וזרמים
של חסר שקט ממתנינם לאי כלוא מחוץ לזמן, בערגה אינסופית למלבן של זהב.
לעשרה גונים של צער ביגון השפתים.
חשכת חלל המזאון, בערפיליו המרצדים של מיצב הוידאו היפני, לא אחזה אז ממשות
שאינו בה דבר עדין.